

Arrest

nr. 299 763 van 10 januari 2024
in de zaak RvV X/ II

In zake: 1. X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2023 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 mei 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAHOU die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. LOYENS, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoekster diende een verzoek om internationale bescherming in op 31 januari 2020. Bij arrest nummer 261.084 van 24 september 2021 weigerde Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 12 oktober 2021 diende eerste verzoekster in naam van haar minderjarige zoon O. een verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd op 28 september 2022 niet-ontvankelijk verklaard. Bij

arrest nr. 285.667 van 2 maart 2023 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing.

1.3. Op 20 maart 2020 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. Op 9 mei 2023 verklaarde de gemachtigde van staatssecretaris voor asiel en migratie de aanvraag onontvankelijk. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.03.2023 werd ingediend door :

*B., G. M. (R.R. [...])
Geboren te San Salvador op [...]*

*+ minderjarig kind:
C. B., O. G. (R.R. [...])
Geboren te San Salvador op [...]*

*+ meerderjarig kind:
C. B., C. G. (R.R. [...])
Geboren te San Salvador op [...]*

*Nationaliteit: El Salvador
Adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van het Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Het VIB van mevrouw en haar meerderjarige zoon C. G. werd ingediend op 31.01.2020 en werd afgesloten op 24.09.2021 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 12.10.2021 diende mevrouw, als wettelijke tegenwoordiger van haar minderjarige zoon O., een VIB in voor de minderjarige. Op 28.09.2022 nam het CGVS een niet-ontvankelijke beslissing. Het ingediende beroep werd verworpen op 02.03.2023 door de RVV. De duur van de procedure – namelijk iets minder dan 1 jaar en 8 maanden voor mevrouw en C. G. ; en iets meer dan 1 jaar en 4 maanden voor O. – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er eerst en vooral opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkene tonen niet aan dat er nog andere familieleden van hen in België verblijven. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Verder beweren betrokkenen dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven.

Zij verwijzen naar hun sociale banden, vrienden- en kennissenkring en zakelijke relaties. Betrokkenen tonen echter niet aan dat hun sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van

afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Betrokkenen tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Betrokkenen tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar El Salvador uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkenen definitief gescheiden zullen worden van hun sociale contacten, waardoor dit geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr 42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Verder dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkenen in hun land van herkomst via de moderne communicatiemiddelen contact kunnen houden met hun sociale banden in België in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België.

Betrokkenen verklaren geen banden meer met het land van herkomst te hebben. Mevrouw zou al jaren geen contact meer hebben met de vader van de kinderen. Mevrouw verklaart verder geen belangen meer in haar herkomstland te hebben, noch familiale, sociale of financiële belangen. Mevrouw beweert dat haar centrum van belangen ondertussen al enkele jaren in België is. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Mevrouw verbleef immers ruim 25 jaar in El Salvador, de twee kinderen respectievelijk ruim 11 jaar en 18 jaar. Hun verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Bovendien verklaarde mevrouw in haar VIB dat haar moeder, twee zussen en één broer nog in El Salvador wonen. Verder blijkt dat de zoon van mevrouw en de broer van O. en C. G.: C. B. F. (OV: [...]), met wie zij eerder samen in België verbleven, is teruggekeerd naar El Salvador op 17.10.2022. Tot slot dient opgemerkt te worden dat ook de vader van beide kinderen C. A. O. R. nog in El Salvador verblijft. Mevrouw verklaart dan wel al jaren geen contact meer met hem gehad te hebben, zij toont dit niet aan. In zijn VIB verklaarde O. nog af en toe contact met zijn vader te hebben. Er wordt niet aangetoond dat de beide kinderen ondertussen geen contact meer hebben met hun vader zouden hebben en dat zij niet bij hem terecht zouden kunnen. Daarnaast menen betrokkenen dat de reis naar El Salvador erg lang is en dat zij beperkte financiële middelen hebben. Het zou praktisch en financieel erg moeilijk zijn om de reis en het verblijf in El Salvador te regelen. Betrokkenen tonen eerst en vooral niet aan dat de genoemde familieleden niet langer in El Salvador zouden verblijven, noch dat zij niet (tijdelijk) bij deze familieleden zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Ten tweede staat het betrokkenen steeds vrij om een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan ook de bewering dat betrokkenen geen financiële

middelen zouden hebben om de reis naar El Salvador te maken en dat het tevens praktisch moeilijk zou zijn, niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Ook de beweringen dat het centrum van belangen van betrokkenen ondertussen in België gevestigd is en dat zij geen enkele binding met het land van herkomst hebben en aldaar geen belangen hebben, kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen die deze beweringen kunnen staven. Het blijft echter bij een blote bewering waardoor deze elementen niet kunnen aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich (tijdelijk) naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Betrokkenen beweren dat zij nog steeds vrezen voor hun leven indien zij zou moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Mevrouw verwijst naar het feit dat het minderjarige kind O. in België naar school gaat, zeer goede schoolresultaten behaalt en zij legt hiervoor schoolcertificaten voor dd. 30.06.2021, dd. 01.06.2021, dd. 08.10.2021 en het overzicht van zijn schoolloopbaan. Het feit dat het kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Wat betreft de bewering dat het minderjarige kind bij terugkeer schooljaren, minstens schoolmaanden zou verliezen dient te worden opgemerkt dat dit een blote bewering is die niet gestaafd wordt met enig bewijs. Betrokkene heeft daarenboven steeds geweten dat de scholing van haar kind plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat het belang van het kind geschaad wordt bij een terugkeer naar het land van herkomst. Betrokkene toont, zoals reeds aangehaald, immers niet aan dat haar kind zijn studies niet kan verderzetten in het land van herkomst, temeer daar, gezien de leeftijd van haar kind, hij reeds onderwijs moet hebben genoten in het land van herkomst. Bovendien betekent een terugkeer naar het land van herkomst niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen het belang van het kind is. Immers, aangezien betrokkene de wettelijk vertegenwoordiger is van het minderjarig kind, is het in het belang van het kind dat hij de administratieve situatie van zijn moeder volgt. Daarenboven kunnen betrokkenen gebruik maken van de schoolvakantie teneinde de nodige stappen te zetten om een machtiging tot verblijf aan te vragen in het land van herkomst.

Wat de scholing van de nu meerderjarige zoon betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar hij niet langer school- en/of leerplichtig is.

Betrokkenen beroepen zich op verschillende artikels van het Kinderrechtenverdrag. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RvV nr. 107.646 van 30.07.2013, RvV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RvV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RvV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van deze artikels van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op dat, wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: "Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen –, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan

deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. (...) (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754).” Wat het art. 9 van hetzelfde Verdrag betreft, dient opgemerkt te worden dat dit niet van toepassing is daar het minderjarig kind niet gescheiden zal worden van zijn ouders, het is namelijk in het belang van het minderjarig kind dat het de administratieve situatie van zijn moeder volgt. Daarnaast blijkt zijn vader nog in het herkomstland te verblijven. Inzake art. 29 van het Verdrag, tonen betrokkenen niet aan dat het minderjarige kind in El Salvador zijn persoonlijke talenten, geestelijke en lichamelijke vermogens niet kan ontplooien. Evenmin tonen betrokkenen aan hoe art. 24 (het recht op gezondheid en gezondheidszorg) in het gedrang zou komen bij een tijdelijke terugkeer naar El Salvador. Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 28 (recht op onderwijs) kan niet weerhouden worden daar betrokkenen wisten dat zij het land dienden te verlaten bij een negatieve beslissing in hun VIB. Het feit dat het minderjarige kind al die tijd in België school heeft gelopen, geeft enkel aan dat het kind het recht op onderwijs niet werd ontzegd.

De betrokkenen voeren tevens de schending aan van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, is evenwel enkel van toepassing in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl de bestreden beslissing, die genomen wordt in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht (zie infra), niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23). Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing. (RVV, arrest nr 246626 van 22 december 2020)

Mevrouw vermeldt in de aanvraag dat zij verschillende jobs heeft uitgeoefend en ze legt ter staving enkele documenten voor (meer bepaald: het gelegenheidsformulier van mevrouw dd. 01.04.2021, de fiscale fiche dd. 28.02.2023 en de loonfiche dd. 03.09.2021). Het feit dat mevrouw tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang haar VIB niet was afgesloten. Dit had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in haar eigen behoeften te voorzien.

Wat betreft het voorgelegde psychologisch verslag van C. G. dd. 18.11.2022, dient te worden opgemerkt dat dit niet opgesteld werd door een arts-geneesheer, waardoor dit niet aanvaard kan worden om de buitengewone omstandigheden aan te tonen.

Betrokkenen verwijzen naar de instructie van de toenmalige minister Turtelboom van 26.03.2009. Echter, er dient opgemerkt te worden dat deze instructie integraal werd opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd echter vernietigd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) en bijgevolg kunnen we dus stellen dat de instructie niet meer van toepassing is.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures van de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Deze richtlijn stelt dat de lidstaten in schrijnende gevallen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een verblijfsvergunning kunnen geven. Deze richtlijn bestaat reeds in de Belgische wetgeving via artikel 9bis. Betrokkenen tonen echter niet aan dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevinden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er geen sprake zou zijn dat mevrouw enig gevaar zou betekenen voor de openbare orde of nationale veiligheid van het land, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat betreft het aangehaalde argument dat mevrouw geen manifeste of opzettelijke fraude heeft gepleegd, dient eveneens opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (ze verblijven sinds 2020 onafgebroken in België; de integratie van betrokkenen; de verschillende behaalde deelcertificaten Nederlands door mevrouw dd. 27.01.2023 en 26.01.2023; dat mevrouw werkbereid is en dat ze zal, wanneer ze over verblijfsdocumenten beschikt, onmiddellijk terug beginnen te werken.; dat zij zeer actief is en haar steentje bijdraagt aan de Belgische maatschappij; haar attest van inburgering dd. 04.12.2020; de bijzondere sociale, culturele en

maatschappelijk relevante integratie; dat mevrouw beschikt over genoeg maatschappelijk bagage om haar leven verder op een positieve manier te ontplooiën; de getuigenissenverklaringen van vrienden en kennissen; dat zij een intense vriendenkring hebben uitgebouwd tijdens hun langdurig verblijf in België; haar duurzame lokale verankering in België; de deelcertificaten van Nederlandse lessen van C. G. dd. 27.08.2020, dd. 29.10.2020, dd. 30.10.2020; het certificaat van opleiding Nederlands van C.G. dd. 30.10.2020; de overeenkomst voor professioneel werken achter de schermen dd. 01.01.2021; de doorverwijzing naar de VDAB van C.G. dd. 23.04.2021; de startovereenkomst loopbaanoriëntatie voor anderstaligen van C.G. dd. 30.04.2021; het attest van inburgering van C.G. dd. 21.10.2020; de factuur van C.G. bij Syntra dd. 10.02.2023; de overeenkomst alternerende opleiding van C.G. dd. 18.02.2023; dat C.G. geïntegreerd is in het theaterleven nu hij al jaren lid is van verschillende theathergemeenschappen; de foto's van het privé- en gezinsleven van betrokkenen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij op dat het beroep onontvankelijk is omdat eerste verzoekster niet aantoonde dat zij de wettelijke vertegenwoordigster is van haar minderjarig kind.

De Raad merkt op dat eerste verzoekster er in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op heeft gewezen dat zij alleen instaat voor de opvoeding van het kind. Zij heeft al jaren geen contact meer met de vader. Dit heeft de verwerende partij er niet van heeft weerhouden om de aanvraag inhoudelijk te behandelen en te beoordelen, waarbij kennelijk door de verwerende partij werd aangenomen dat verzoekster het gezag over het kind alleen uitoefent. Aldus blijkt dat de verwerende partij de moeder heeft beschouwd als zijnde wettelijke vertegenwoordigster van het kind. Pas voor het eerst in het kader van de procedure voor de Raad trekt de verwerende partij de uitoefening van het ouderlijk gezag door verzoekster in twijfel. De exceptie opgeworpen door de verwerende partij is strijdig met het standpunt dat zij innam in de bestreden beslissing en wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat zij uiteenzetten als volgt:

"EERSTE EN ENIG MIDDEL: Schending van artikel 9bis en 62 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van de zorgvuldigheidsplicht. Schending van artikel 6.4. van Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Schending van artikel 3, 24 en 28 van het Kinderrechtenverdrag. Schending van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de EU. Schending van artikel 8 EVRM. Schending van het proportionaliteits- en gelijkheidsbeginsel.

Eerste onderdeel,

De kernredenering van de bestreden beslissing is dat verzoekers gepoogd hebben de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen en dat zij wisten dat hun verblijf slecht voorlopig was.

Om dit te illustreren besteedt de bestreden beslissing diverse paragrafen aan een opsomming van de door verzoekers gevoerde procedures.

Deze motieven hebben geen uitstaans met het te beoordelen criterium, met name zijn er op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en van de beslissing (in casu 20.03.2023) buitengewone omstandigheden die maken dat verzoekers de machtiging niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats van verzoekers.

De bestreden beslissing maakt deze beoordeling niet, maar wijst de buitengewone omstandigheden gewoonweg af omdat verzoekers met negatie van bevelen om het grondgebied te verlaten, zelf verantwoordelijk zijn voor hun lang verblijf in België.

Het gegeven dat er bevelen werden genegeerd, zegt op zich dan ook niets over het al of niet bestaan van buitengewone omstandigheden.

Het door de Raad van State bij arrest van 9 april 1998 ontwikkelde criterium en dat door verzoekers in de aanvraag is geciteerd stelt dat buitengewone omstandigheden 'omstandigheden zijn die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.' Dat het bijzonder moeilijk is om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen volstaat als criterium.

Er moet geoordeeld worden of de concrete toestand van verzoekers anno 2022-2023 dermate is dat deze buitengewone omstandigheden uitmaakt dat zij de aanvraag niet of bijzonder moeilijk in hun land van herkomst, in casu Marokko bij de voor dit land bevoegde diplomatieke post, kunnen indienen.

In die zin dient de reële situatie van verzoekers beoordeeld te worden, volledig te buiten gelaten of zij hiervoor zelf een verantwoordelijkheid dragen, of hoe groot die verantwoordelijkheid ook is.

Dat verzoekers het lange verblijf, dat zij volledig geïntegreerd zijn, zelf in de hand hebben gewerkt, is niet terzake. In essentie dient de toestand geobjectiveerd te worden naar de reële mogelijkheden van verzoekers om de aanvraag in El Salvador te kunnen doen. Dit heeft op zich niets te maken met hun handelswijze in België; het gaat er om dat zij, welke ook hun verantwoordelijkheid hiervoor is, zeer lange tijd in België zijn, met alle gevolgen van dien. Los van wie hiervoor verantwoordelijk is, zijn deze gevolgen reëel, met name dat zij normaal gesproken niet meer terug kunnen naar hun land van herkomst om daar de aanvraag te doen.

Een tweede aspect bij die beoordeling is dat het geheel van omstandigheden in overweging moet worden genomen bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, en het niet volstaat de onderdelen ieder op zich en geïsoleerd van elkaar af te wijzen. Het redelijkheidsbeginsel vereist dergelijke beoordeling van de gehele situatie van het gezin.

In dat kader wordt ook gewezen op de schending van het gelijkheidsbeginsel. Het is verzoekers bekend dat diverse families die in gelijkaardige situaties vertoeven wel bij toepassing van artikel 9bis vreemdelingenwet werden geregulariseerd, ook families die, zoals verzoekers, minderjarige schoolgaande kinderen hebben. Het gaat dan inzonderheid over families die al enige tijd in het land verblijven, die hier schoolgaande kinderen hebben en waarvan wordt aangetoond dat de ouders of één van hen perfect in staat is om door arbeid in het onderhoud van de familie te voorzien.

Het gaat overigens om een criterium dat informeel gekend is. Waarom dit dan voor bepaalde families wel, en voor andere in een vergelijkbare situatie niet wordt toegepast, is minstens onduidelijk, maar het is niet redelijk en het schendt het gelijkheidsbeginsel.

Verwerende partij heeft verder in deze lijn een discretionaire bevoegdheid, maar dit houdt niet in dat naar goedgevoelden criteria die in tientallen dossiers werden gehanteerd, thans zonder meer naast zich kunnen neergelegd worden. De discretionaire bevoegdheid houdt precies in dat de overheid haar eigen beleidslijn aanhoudt en niet naar willekeur kan aanpassen naargelang de zaak die voorligt.

Meer concreet hadden verzoekers in hun aanvraag gewezen op ondermeer de criteria lang verblijf, werkbereidheid, schoolgaand kind, asielaanvraag ... die in diverse andere dossiers een basis vormden voor ontvankelijkheids- en gegrondverklaring van een aanvraag op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet.

Het is gekend dat verwerende partij in het recente verleden is overgegaan en nog overgaat tot het geven van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet aan gezinnen met kinderen die in een gelijkaardige situatie als verzoekers zijn...

Het gelijkheids-, zorgvuldigheids- en redelijkheidsprincipe vereisen dat de overheid in gelijkaardige situaties gelijklopende beslissingen neemt; zo niet is er sprake van willekeur en schending van het gelijkheidsbeginsel.

In casu werden deze principes door de bestreden beslissing niet gerespecteerd.

Het gegeven dat verwerende partij terzake het beoordelen van buitengewone omstandigheden een discretionaire bevoegdheid heeft, kan niet voor gevolg hebben dat er willekeurig wordt beslist en dat het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden.

Tweede onderdeel,

Verzoekers hadden als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België te kunnen doen, de situatie van het minderjarig kind ingeroepen.

De bestreden beslissing geeft in dat kader motieven die geen uitstaans hebben met de beoordeling van buitengewone omstandigheden of die onjuist zijn:

(...)

Deze motieven worden in alle ernst in de beslissing opgenomen. Zij hebben geen verband met de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, daar vermelde motieven niet uitgaan van een tijdelijke terugkeer van verzoekers naar El Salvador, maar duidelijk van een definitieve terugkeer naar El Salvador.

Deze motieven maken wel duidelijk dat de onderliggende redenering in de bestreden beslissing is dat verzoekers geen verblijf kunnen krijgen in België, en de facto wordt het begrip buitengewone omstandigheden dat betrekking heeft op louter tijdelijke terugkeer aangewend om in feite een definitieve terugkeer te motiveren.

Op zich is dergelijke niet afdoende motivering voldoende om de beslissing te vernietigen daar het begrip buitengewone omstandigheden op een willekeurige wijze in strijd met de wettelijke context van artikel 9bis vreemdelingenwet ingevuld is.

Derde onderdeel,

Verzoekers hadden specifieke motieven ingeroepen waarom zij de aanvraag niet in El Salvador konden doen.

Het ging om een geheel van argumenten: lang verblijf in België, in België uitgebouwd privé- en familieleven, dat het kind in België schoolloopt, een terugkeer om in El Salvador de aanvraag te doen zijn schoolloopbaan ernstig zou hypothekeren, vrees voor hun leven, ...

Verzoekers merken in eerste instantie op dat voor het beoordelen van de buitengewone omstandigheden het geheel van de ingebrachte motieven in overweging moet worden genomen, en dit in hun samenhang en hun versterkende waarde.

De beslissing doet dit niet en overweegt elk argument op zich zonder het geheel voor ogen te houden.

Vierde onderdeel,

Verzoekers hadden opgeworpen dat het Kinderrechtenverdrag en met name de artikels 3, 4, 9, 24 en 28 ervan dienden gerespecteerd te worden en dat bij 'die redelijke overweging de proportionaliteit in acht diende te worden genomen', en het buiten proportie is de aanvraag in El Salvador te moeten gaan doen.

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag bepaalt dat bij elke maatregel de belangen van het kind de eerste overweging vormen. Dit is duidelijk niet het geval.

Artikel 28 erkent het recht op onderwijs. Ook dit element is niet afdoend, minstens niet met een correcte motivering, betrokken in de beslissing.

De bestreden beslissing is in haar motivering ook voor wat het kind betreft niet uitgegaan van een tijdelijke terugkeer, maar van een definitieve terugkeer. Dit blijkt uit het gegeven dat het recht op scholing van het kind principieel niet wordt aanvaard omdat hij zijn onderwijs in België gekregen heeft in illegaal verblijf en doordat de moeder zich genesteld heeft in België.

De beslissing gaat dus niet uit van het recht op onderwijs van het kind, maar van het feit dat hij hier in feite niet of nooit had mogen zijn, en in feite geen 'recht op onderwijs' heeft kunnen opbouwen.

De bestreden beslissing maakt verder geen faire proportionaliteitsafweging tussen de belangen van de staat enerzijds en de belangen van verzoekers en het minderjarig kind, anderzijds, en motiveert in louter algemene termen:

Alleszins wordt het belang van het kind niet als 'eerste overweging' genomen, hoewel dit de vereiste is van artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag.

Vijfde onderdeel,

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt zijn de door verzoekers in de aanvraag 9bis vreemdelingenwet 'overige aangehaalde elementen' tot de gegrondheid behoren en in deze fase niet kunnen behandeld worden. Er wordt verwezen naar 'oude' rechtspraak van de RvV, waarvan de arresten overigens geen precedenstwaarde hebben.

Verzoekers hebben overigens deze elementen ten gronde, ook in het onderdeel 'ontvankelijkheid', aangehaald, maar zij werden ten gronde nog verder inhoudelijk ontwikkeld. Maar de elementen van lang verblijf, in België schoolgaand kind, vestiging van het centrum van hun belangen in België, ... werden reeds uitdrukkelijk aangehaald in het onderdeel 'ontvankelijkheid'.

Bovendien sloeg ondermeer de verwijzing in de aanvang van de aanvraag artikel 9bis vreemdelingenwet naar artikel 6.4. van de Richtlijn zowel op het onderdeel ontvankelijkheid als op het onderdeel gegrondheid, zoals hoger ook reeds aangehaald.

Deze elementen konden dan ook niet miskend worden door ze af te doen als 'overige elementen' die enkel betrekking zouden hebben ten gronde.

In tegenstelling tot wat de beslissing stelt diende er wel 'te worden ingegaan' op deze elementen."

3.2. Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beoordeeld. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)".

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd. Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekers niet afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit hun land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven. Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen.

Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). De Raad wijst er verder nog op dat de Raad niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Verzoekers betogen dat het criterium van artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) niet in overweging is genomen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid en dat de verwerende partij dit criterium niet gelijk mocht stellen aan het criterium van buitengewone omstandigheden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

“De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf.”

Daargelaten de vraag of deze bepaling rechtstreeks kan worden ingeroepen, gelet op het gebruik van de term “kunnen”, moet erop worden gewezen dat de Terugkeerrichtlijn overeenkomstig artikel 79, lid 2, van het VWEU tot doel heeft om op basis van gemeenschappelijke normen en juridische waarborgen een doeltreffend verwijderings- en terugkeerbeleid te ontwikkelen, zodat mensen op een humane manier, met volledige eerbiediging van hun grondrechten en waardigheid, kunnen worden teruggezonden (HvJ 5 juni 2014, C- 146/14 PPU, pt. 38 en 87, *Mahdi*). De Terugkeerrichtlijn is dus enkel van toepassing bij terugkeerprocedures en terugkeerbesluiten.

De thans bestreden beslissing is geen terugkeerbesluit.

Artikel 6.4 van deze richtlijn verplicht lidstaten aldus niet tot het verlenen van verblijfsvergunningen aan illegaal verblijvende derdelanders (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, pt. 89, *Mahdi*), maar bepaalt enkel dat lopende terugkeerprocedures worden beëindigd en al uitgevaardigde terugkeerbesluiten of verwijderingsbesluiten moeten worden ingetrokken of geschorst wanneer een lidstaat beslist om een

illegaal verblijvende derdelander een verblijfsvergunning te verlenen. Met andere woorden, dit artikel schetst enkel de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander en een terugkeerbesluit. De mogelijkheid om illegaal verblijvende derdelanders al dan niet te regulariseren door een verblijfsvergunning te verlenen, is daarentegen een bevoegdheid waarin enkel de lidstaten regelgevend optreden.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet is dus een louter nationale bepaling die geen omzetting vormt van secundaire EU-regelgeving. Waar verzoekers er dus op alluderen dat artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn de bevoegdheid van de gemachtigde wat betreft de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou uitbreiden, in die zin dat ze het bestuur zou toelaten om voorbij te gaan aan het begrip buitengewone omstandigheden in deze bepaling, kunnen zij niet worden gevolgd. De verwerende partij is er immers enkel toe gehouden om na te gaan of aan de voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is voldaan.

Verzoekers menen voorts dat de kernredenering van de bestreden beslissing is dat zij de duur van hun lang verblijf volledig aan zichzelf te danken heeft en dat zij de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten naast zich hebben neergelegd, en dat om die reden het bestaan van buitengewone omstandigheden wordt afgewezen. Verzoekers kunnen hierin echter niet worden gevolgd, nu ook dit argument is gesteund op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat weliswaar een paragraaf wordt besteed aan de verwijzing naar verzoekers asielpcedure, de duur en het resultaat daarvan, en erop wijst dat zij wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van hun procedure, maar verkozen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en sindsdien illegaal in België verblijven. Echter, uit niets blijkt dat de verwerende partij louter op grond van deze vaststellingen heeft geoordeeld dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond. Immers, in de daaropvolgende paragrafen wordt uitgebreid besproken waarom de door verzoekers in hun aanvraag aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Zo wordt dus wel degelijk onderzocht of verzoekers concrete actuele toestand ertoe leidt dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet of bijzonder moeilijk kunnen indienen vanuit het land van herkomst. Eén en ander wordt overigens bevestigd door verzoekers zelf, die stellen dat elk argument wordt beoordeeld, maar de verwerende partij verwijten het geheel niet voor ogen te hebben gehouden.

Verzoekers viseren de volgende motivering:

“Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er eerst en vooral opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkene tonen niet aan dat er nog andere familieleden van hen in België verblijven. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Verder beweren betrokkenen dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven. Zij verwijzen naar hun sociale banden, vrienden- en kennissenkring en zakelijke relaties. Betrokkenen tonen echter niet aan dat hun sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Betrokkenen tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Betrokkenen tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar El Salvador uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). De

verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkenen definitief gescheiden zullen worden van hun sociale contacten, waardoor dit geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr 42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Verder dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkenen in hun land van herkomst via de moderne communicatiemiddelen contact kunnen houden met hun sociale banden in België in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België.

Betrokkenen verklaren geen banden meer met het land van herkomst te hebben. Mevrouw zou al jaren geen contact meer hebben met de vader van de kinderen. Mevrouw verklaart verder geen belangen meer in haar herkomstland te hebben, noch familiale, sociale of financiële belangen. Mevrouw beweert dat haar centrum van belangen ondertussen al enkele jaren in België is. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Mevrouw verbleef immers ruim 25 jaar in El Salvador, de twee kinderen respectievelijk ruim 11 jaar en 18 jaar. Hun verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Bovendien verklaarde mevrouw in haar VIB dat haar moeder, twee zussen en één broer nog in El Salvador wonen. Verder blijkt dat de zoon van mevrouw en de broer van O. en C.G.: C. B. F. (OV: [...]), met wie zij eerder samen in België verbleven, is teruggekeerd naar El Salvador op 17.10.2022. Tot slot dient opgemerkt te worden dat ook de vader van beide kinderen C. A. O. R. nog in El Salvador verblijft. Mevrouw verklaart dan wel al jaren geen contact meer met hem gehad te hebben, zij toont dit niet aan. In zijn VIB verklaarde O. nog af en toe contact met zijn vader te hebben. Er wordt niet aangetoond dat de beide kinderen ondertussen geen contact meer hebben met hun vader zouden hebben en dat zij niet bij hem terecht zouden kunnen. Daarnaast menen betrokkenen dat de reis naar El Salvador erg lang is en dat zij beperkte financiële middelen hebben. Het zou praktisch en financieel erg moeilijk zijn om de reis en het verblijf in El Salvador te regelen. Betrokkenen tonen eerst en vooral niet aan dat de genoemde familieleden niet langer in El Salvador zouden verblijven, noch dat zij niet (tijdelijk) bij deze familieleden zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Ten tweede staat het betrokkenen steeds vrij om een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan ook de bewering dat betrokkenen geen financiële middelen zouden hebben om de reis naar El Salvador te maken en dat het tevens praktisch moeilijk zou zijn, niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Ook de beweringen dat het centrum van belangen van betrokkenen ondertussen in België gevestigd is en dat zij geen enkele binding met het land van herkomst hebben en aldaar geen belangen hebben, kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen die deze beweringen kunnen staven. Het blijft echter bij een blote bewering waardoor deze elementen niet kunnen aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich (tijdelijk) naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.”

Zij stellen dat zij deze elementen ook bij de ontvankelijkheid van hun aanvraag hebben aangevoerd en deze dus ook in de ontvankelijkheidsfase hadden moeten worden onderzocht. De Raad stelt vast dat duidelijk blijkt dat de verwerende partij het daarbij niet heeft gehouden, maar ook heeft gemotiveerd over verzoekers' aangevoerde economische en sociale banden onder meer, maar niet uitsluitend, in het licht van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

De elementen van lang verblijf en vestiging van hun belangen in België, waarnaar verzoekers verwijzen, werden dus wel degelijk beoordeeld in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Verzoekers

moeten derhalve met concrete argumenten aantonen waarom deze beoordeling niet zou voldoen. Met de herhaling van de elementen die zij in hun aanvraag hebben aangehaald, tonen zij nog niet aan dat de verwerende partij ze ondeugdelijk heeft beoordeeld in het licht van de vraag of ze eraan in de weg staan dat zij de verblijfsmachtiging aanvragen in het land van herkomst, noch afzonderlijk, noch in hun geheel. In die zin kon de verwerende partij wel degelijk concluderen dat de elementen inzake hun integratie en werkbereidheid niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend en tot de gegrondheid van de aanvraag behoren. De Raad stelt in dat verband nog vast dat het standpunt van de verwerende partij in lijn is met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verwerende partij verwijst overigens naar deze rechtspraak in de bestreden beslissing, en niet, zoals verzoekers ten onrechte voorhouden, naar verouderde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Waar, tot slot, verzoekers een schending van het redelijkheids- en gelijkheidsbeginsel aanvoeren, erop wijzende dat het hun bekend is dat diverse personen die in gelijkaardige situaties vertoeven wel bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werden geregulariseerd, ook personen die zoals verzoekers afkomstig zijn uit El Salvador, moet op het volgende worden gewezen: verzoekers stellen dat de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij niet tot gevolg kan hebben dat er willekeurig wordt beslist en dat een informeel gekend criterium voor sommige personen wel en voor andere personen in een vergelijkbare situatie niet wordt toegepast.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekers niet aantonen om welk criterium en om welke personen die werden geregulariseerd dit dan wel zou gaan en in welk opzicht zij zich in gelijkaardige omstandigheden bevinden als deze personen. Het loutere feit dat deze personen net als zij afkomstig zijn uit El Salvador, maakt overigens nog niet dat zij zich in gelijkaardige omstandigheden bevinden. Daarenboven, in de mate dat verzoekers daarmee alluderen dat moet worden voorbijgegaan aan de wettelijke voorwaarde inzake de buitengewone omstandigheden, wijst de Raad erop dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092) zodat uit de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel geen rechtsmiddel kan geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten. Evenmin kan hierop een schending van het redelijkheidsbeginsel worden gegrond. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat alle in de aanvraag aangehaalde elementen zijn onderzocht en zijn gemotiveerd. Verzoekers tonen niet aan dat deze motieven, op zichzelf staand of samengelezen, niet deugdelijk zouden zijn. Waar verzoekers nog een schending aanvoeren van artikel 8 van het EVRM, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van het proportionaliteitsbeginsel, stelt de Raad vast dat verzoekers deze vermeende schendingen niet verder toelichten.

In de mate verzoekers verwijzen naar de belangen van het minderjarige kind, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat wel degelijk rekening werd gehouden met de belangen van het kind. De Raad merkt verder op het belang van het kind er in beginsel in gelegen is niet gescheiden te worden van zijn ouder(s). Het belang van het kind houdt op zich niet in dat recht van verblijf moet worden toegekend in het land van keuze van de ouders. Wat betreft het recht op onderwijs, betwisten verzoekers in het middel niet dat het kind naar school kan gaan in El Salvador en wordt het motief dat geen substantiële schooltijd zal verloren gaan, niet weerlegd. Waar verzoekers betogen dat de bestreden beslissing lijkt uit te gaan van een definitieve terugkeer in plaats van een tijdelijke terugkeer, merkt de Raad op dat verzoekers' bedenkingen niets afdoen aan het motief dat verzoeksters zoon zonder onderbreking het onderwijs kan verderzetten in het land van herkomst.

Het middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT